

Grunde tillægger jeg det overordentlig stor Betydning, at Parterne saaledes deltager i Forhandlingerne om de internationale Retningslinier for Sociallovgivningen, som det netop er Arbejdsorganisationens Opgave at drage. Det er af Betydning først og fremmest for Arbejderne og Arbejdsgiverne, at de herigennem faar Lejlighed til at drøfte Problemerne med deres Kolleger fra andre Lande, baade de Spørgsmaal, som staar paa Dagsordenen, og aktuelle Forhold, som i øvrigt er oppe i Tiden, og dette gælder selvsagt ogsaa de Embedsmænd, som deltager i Konferencerne. Men dernæst er det min Overbevisning, at det gennem Tiden har styrket den saglige Debat, at Parterne har deltaget i Diskussionen og derved ligesom er kommet ind paa Livet af Hverdagens sociale Problemer, og det har tjent til at skyde de politiske Divergenser, som maatte være Landene imellem, i Bæggrunden til Fordel for den rent faglige Drøftelse og til Fordel for de mange, som paa den ene eller den anden Maade er berørt af Konferencens Beslutninger.

Nu er det imidlertid saadan, at naar en international Arbejdskonference har vedtaget en Konvention om sociale Forhold, er denne Konvention ikke umiddelbart bindende for Medlemsstaterne, men der paahviler disse en Forpligtelse til senest i Løbet af 1½ Aar efter Konferencen at forelægge Konventionen for vedkommende hjemlige kompetente Myndigheder, som altsaa skal tage Stilling til, om Landet eventuelt kan slutte sig til Konventionen. Den internationale Konference fungerer altsaa, som man forstaar, ikke som en Overrigsdag, men dens Vedtagelser fremtræder over for de enkelte Medlemsstater alene med den Styrke, som deres saglige Indhold berettiger dem til, og med den Vægt, man kan tillægge en Beslutning, der enstemmigt eller med en stor Majoritet er fattet af Repræsentanter for de mange Landes Regeringer, Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer.

Imidlertid har man netop paa dette Punkt efter de 27 Aars Erfaring, som Arbejdsorganisationen raeder over, ment at burde udvide Medlemsstaternes Forpligtelse noget, saa at Medlemsstaterne efter den foreslaaede Ændring i Statuttens Artikel 19 ikke blot er forpligtet til at forelægge de Konventioner og Henstillinger, som Arbejdskonferencen vedtager, for deres hjemlige kompetente Myndighed, men ogsaa er forpligtet til, hvis dette resulterer i, at Konventionen og Henstillingen ikke tiltrædes, over for Arbejdsorganisationen at gøre Rede for de Vanskeligheder, som forhindrer eller forsinker Ratifikationen.“

Forslaget mødte i Løndstinget enstemmig Tilslutning. Dog gjorde *Chr. Nielsen* (D. K.) opmærksom paa, at man efter hans Opfattelse ikke skulde vente sig alt for meget af denne Orga-